

international konkurrence. Derimod har de større industrivirksomheder i højere grad lagt vægt på kontinuiteten inden for allerede etablerede samarbejds mønstre.

Selv om det kan være rigtigt, at mange gode grunde taler for i særlig grad at tilgodese en række mindre lande, taler samtidig andre hensyn for i hvert fald indtil videre at fortsætte det bistandssamarbejde, som utvivlsomt kommer store, fattige befolkningsgrupper til gode, også i de store samarbejdslande.

Lovens formålsparagraf om økonomisk vækst, social fremgang og politisk uafhængighed tager sigte på både små og store lande, hvor der er mulighed for med en dansk bistandsindsats at sætte en påtrængende og samtidig bæredygtig økonomisk udvikling i gang – en udvikling, som på længere sigt vil være en betingelse for permanent at bedre de dårligst stillede befolkningsgruppers levevilkår.

3. Fattigdomskriteriet og modtagerlandets bistandsbehov

Nogle kommentarer gentager en påstand om, at det forslag til landevalg, som findes i Danidas handlingsplan, var udtryk for et skred væk fra den hidtidige fattigdomsorientering som har karakteriseret dansk u-landsbistand. Under folketingsdebatten den 24. november sidste år blev denne påstand imidlertid klart tilbagevist af udenrigsministeren.

Til yderligere illustration af hvordan det faktiske forholder sig, henvises til vedlagte opgørelse, hvor de sidste års fattigdomsorientering af den danske bistand er sammenlignet med den fattigdomsorientering, som handlingsplanens forslag til landevalg ville medføre i år 1992. Som det fremgår, ville graden af fattigdomsorientering med de i handlingsplanen foreslåede lande være praktisk taget uændret i forhold til i dag.

Bilaget indeholder herudover en opgørelse af fattigdomsorienteringen af den danske bistand i forhold til andre lande, vi normalt sammenligner os med. Denne sammenligning viser, at fire lande (Danmark, Norge, Sverige og Canada) har en markant stærkere fattigdomsorientering end de øvrige lande.

Endelig har man peget på, at der ved landevalget bør tages særligt hensyn til modtagerlandets bistandsbehov, herunder hvor stor en bistand landet modtager fra andre donorer. Dette har da også hidtil været et vigtigt hensyn, som er indgået i vurderingen, når man konkret har skullet tage stilling til bistand til et nyt samarbejdsland, og det bør også nu tillægges betydelig vægt.

4. Muligheden for en effektiv bistandsindsats, der når målgruppen

Det er et gennemgående træk ved flere af de fremsendte kommentarer, at de tilslutter sig de overordnede målsætninger og principper for udviklingssamarbejdet, men samtidig kritiserer bistandssamarbejdet for ikke i den konkrete virkelighed at kunne leve op til disse principper. Bl.a. hævdes det, at bistanden ikke tilstrækkeligt effektivt når ud til målgrupperne.

Det er rigtigt, at kravene til Danida både kvalitativt og kvantitativt er øget meget betydeligt gennem de senere år. Det har nødvendigvis måttet give vanskeligheder, når projekterne er spredt over et meget stort antal lande, og Danida samtidig har måttet involvere sig langt stærkere i både identifikation, forberedelse og overvågning af bistandsaktiviteterne.

Der har endvidere i stigende grad været lagt vægt på at stille betingelser i forbindelse med bistanden og søge at opnå en bredere dialog med samarbejdslandene, så danske bistandspolitiske målsætninger i højere grad kunne slå igennem.

Hele den strategiske planlægning af Danidas aktiviteter, handlingsplanens forslag om at koncentrere bistanden på færre samarbejdslande og beslutningen om at decentralisere Danidas virksomhed tager netop sigte på at øge effektiviteten i bistandssamarbejdet.

Den udbyggede viden og mere intensive dialog med modtagerlandene, som landekonzentrationen vil muliggøre, vil bidrage til, at de enkelte projekter i højere grad kan identificeres og tilpasses modtagerlandets forhold, så de når målgrupperne. Det gælder både større industriprojekter og projekter på græsrodsniveau.